

Slik gikk det til-

Det var 31. januar 1920, den sidste dag i måneden. Mor og jeg stod ved kjøkkenbenken og stelte med noe der. Sola flommet inn gjennom vinduet så det kunne vel være i littida om formiddagen. Lördagsrengjøringen var unnagjort, og det var en varm stemning av velvære og helg i huset. Da sa mor: "Nå har en måned av det nye året gått, og det har gått fint." Jeg kan aldri glemme at jeg svarte: "Men dagen er ikke gått ennå." Og mor sa: "Nei dagen er ikke gått ennå."

Dagen hadde begynt tidlig. Mor skulle jo i fjøset og stulle dyrene, og far skulle til byen. Det lå tykk is på fjorden, så han hadde båten i Lislehamn. Han måtte ro utenom både Asperøya og Skogerøya for isen lå forbi Arkenespynten. Jeg stod også tidlig opp. Jeg visste at far skulle til byen, og jeg ville si adjø til ham. Far var i meget godt humør. Jeg var ikke ferdig på kledd, og far spøkte med meg og sa at det passet seg ikke for en ung dame å vise seg slik når det var herre tilstede. Margot var også tidlig opp. Men så skulle mor gå i fjøset og hun bad meg være med. Det gjorde jeg. Det hadde kommet et fint lag med nysne om natten, og da vi var ferdig i fjøset og kom ut på tunet, så jeg spur etter far i nysneen. Jeg hadde forstod at han hadde gått til byen uten at vi hadde fått sagt adjø til ham. Og jeg tenkte at det skulle han ikke ha gjort.

Men far hadde travelt for han hadde meget å gjøre i byen. Han skulle selge den fisken han hadde fått i rusene i løpet av uken, og han skulle provientere for en stor familie for en uke. Dessuten hadde han funnet en mine, den lå i Skallefjorden, og var kommet så langt inn at den lå og gnog oppetter iskanten. Far visste at en minesveiper lå i byen, og nå måtte han melde fra om denne mina, så den kunne bli uskadeliggjort.

Far pleide alltid å ringe hjem når han var i byen. Denne dagen ringte han to ganger, og begge gangene var han i strålende humør. Han besøkte også tante Inga hvor Oda også var..

Begge hadde lagt merke til at far var så glad.

Siste gang han ringte sa han at sjefen på minebåten hadde bedt ham følge med båten så de kunne finne mina fort. Far skulle jo samme veien, og så kunne de ta hans båt på slep. Mor bad ham la det være. "Du vet jeg er så redd for deg," sa hun. Men far hadde lovet å gjøre det og han var jo glad til, når han kunne slippe å ro det lange stykket.



Det led ut på dagen og vi begynte å vente far hjem. Jeg så at mor begynte å bli urolig, og tok plass ved et vindu der vi først kunne få øye på ham når han kom hjem fra Lisleham. Men han kom ikke. Til slutt bad mor meg ta på meg skiene og ga bort i Sunnåsåsen og se om de mina fremdeles lå der. Det gjorde den, og mor slo seg til ro med at de altså ikke var kommet så langt. Og da kunne det jo heller ikke ha skjedd noen ulykke. Men snart snek uroen inn over henne igjen, og nå kledde hun på seg yttertøy og gikk for å møte ham på veien fra Lislehamn. Hun tenkte na at han allikevel ikke hadde fulgt med minebåten, men hadde rodd hjem og hadde fart i sneen og skadd seg på veien hjem. Igjen tok jeg plass ved vinduet hvor jeg først kunne få øye på dem når de kom hjem.

Men mor var bare kommet et lite stykke på hovedveien da hun fikk se Omar og Arneberg komme mot henne. Da visste hun hvor de skulle hen og hvilket ærend de hadde. Og også jeg visste hva som hadde skjedd da jeg så de tre som kom.

Det som hadde skjedd: Far var gått om bord i minebåten som lå ved brygga i Lillesand. De hadde tatt opp ei anna mine tidligere på dagen og stod nå og demonterte denne. En av mannskapet stod med et rør i hånden som plutselig eksploderte.

Alle mann på dekket ble drept med det samme. På brygga hadde det samlet seg mange menneskeer som så hva som skjedde - bl. dem var Olaves Berge. Flere av dem ble lettere skadd.

Hjemme kom etterhånden de fleste naboene. Det lot ikke til at mor merket dem. Men de var uten tvil til god hjelp for hun ble roligere. Jeg var den eldste av de barna som var hjemme. Benny var på Skogerøy, Ove var til sjøs, antakelig hadde han sin første tur, Oda gikk på Middelskolen - første året - og hun var hos tante Inga i Lillesand. Benny gikk i sitt 20. år. Jeg gikk i mitt 13. år. Anker, den minste, lå i den store barnevognen. Han var ett år. Hele kvelden gikk mor hvileløs fra rom til rom over hele huset. Jeg fulgte henne hele tiden og prøvde å snakke til henne. Og hun snakket til meg. Men så endelig kom de alle sammen, og Oda også, fra Skogerøy. Da syntes jeg at jeg fikk hjelp med mor. De hadde rodd utenom fra Skogerøy, en meget farlig tur i mørke. Og så gikk dagene. Jeg husker at jeg tenkte at i vårt hus kunne vi jo aldri le mer. Og jeg husker hvor forferdet da de andre

Jeg

loved middagsbordet av noe Benny hadde opplevd i byen. Og kanskje jeg glemte å være gladd. Jeg husker en kollega en gang sa: "Du ler så godt med hele ansiktet, men det kommer aldri en lyd." Men jeg hadde et annet meget alvorlig problem. Jeg hadde villet se far så jeg kunne være aldeles sikker på at det var sant det de sa. Men vi fikk ikke lov å se ham og derfor trodde jeg det slett ikke var sant at han var død. Jeg trodde at han bare ikke ville være hos oss mer, og at han hadde gått sin vei. I mange år lette jeg etter ham over alt hvor jeg kom. Jeg tenkte at jeg en gang skulle finne ham.

Det er Alvild som har skrevet dette.
Ta vare på det!